

Bong Bóng

(Viết đêm giao thừa Ất Dậu – Đức Sinh)

Mới xách xe đi dạo một vòng. Ghé qua mấy chỗ bán bong bóng. Những quả bóng to nhỏ đủ màu lác lác trước gió, nhưng chủ lực vẫn là màu đỏ, màu may mắn của dân Á Đông. Những lời mời chào, những ánh mắt ưu tư, những thân hình gầy gò trốn gió dưới những chiếc áo màu sậm... làm sống lại trong tôi một thời đứng phố đón giao thừa... Có vài chiếc xe máy chen lẫn xe đạp bán bong bóng, nhưng đội ngũ xe đạp vẫn đông hơn. Giờ này, bên chùa Ông chưa có đông người nên xe bóng rải khắp những công viên, những bùng binh, quảng trường. Đã có những cặp thanh nam nữ tú chạy xe, tay cầm bong bóng tíu tít, nhưng chưa nhiều. Chưa đến giờ, bóng chỉ bơm cầm chừng để chung vì bóng để một lát ở ngoài gió sẽ mất đi về bóng bầy, khó bán.

Nhìn những chiếc chân đạp bom liên tục, tiếng phịch phịch của hơi vào... tôi nhớ nhiều đến những người bạn bán bóng cùng thời. Mấy năm trước, đêm 30 tôi cũng hay đi thăm một vòng các anh em mà tôi biết mặt, cùng uống café sau buổi tàn giao thừa. Bây giờ có nhiều anh đã giải nghệ, có anh đã mất... Cảnh cũ còn đó, người xưa vắng bóng hình!

Khi cấm đốt pháo, người ta lại có sáng kiến mua bong bóng kết chùm, đợi giao thừa, lấy nhang châm, nổ lụp bụp cũng vui tai nhưng không có mùi lưu huỳnh!

Sau này có thêm loại bóng bằng nhựa, có van, có thể bỏ đèn vào trong, hình đèn lồng, hoặc các hình thú đủ màu. Loại bóng này, người mua có thể tự bơm hoặc xả, bền hơn bóng cao su, nhưng tôi vẫn thích bong bóng loại cũ, nhìn quyến rũ hơn và cũng sống đúng thân phận bong bóng hơn. Mua vui cho người trong chốc lát, bẻ bụp một cái, người hơi ngẩn ngơ!

Vài hàng tản mạn đêm trừ tịch, mong rằng bong bóng chóng tàn theo gió cuốn vẫn tồn tại mãi trong những ngày tết cổ truyền.

Ngày này năm xưa

Từ 20 tháng chạp, người VN thường gọi 20 tết ... 24, 25, 26 tết ... và hôm nay 27 tết, trời đã bớt gió, thời tiết ấm dần lên, sắc Xuân đang lộ dạng. Ngoài đường, trong nhà, mọi người đều mang trên người vẻ bận rộn, vội vã, đi như chạy, cố gắng hoàn tất những công việc còn tồn đọng trong năm cũ để chuẩn bị đón năm mới.

Nhớ lại ngày này, 15 năm trước, năm 1990 chuẩn bị đón tết con ngựa, sau khi trôi chảy việc làm, bán lồng đèn ngôi sao Noel 89, tôi (*) dự định kiếm thêm bằng một nghề mới nhân dịp tết. Với số nan tre còn thừa, tôi vót thành những cây bằng chiếc đũa, dài khoảng bốn tấc. Năm 89, vợ chồng tôi mới sanh đứa thứ ba, tôi nghỉ sửa xe đạp cho cơ quan về nhà mở tiệm vẽ quảng cáo. Cuối năm, số bảng hiệu vẽ đã giao xong, tương đối rảnh rỗi. Và rảnh rỗi đi kèm với "đói"; ba ngày tết, không làm cũng phải ăn!?

Thế là tôi bán bong bóng.

Như đã nói trên, việc này cũng có dự định sau Noel, thêm bước chuẩn bị gửi mua bong bóng ở Cholon, vót tre, buộc kẽm ...

Chiều 27 tết, sau khi bơm một số chung lên, tôi xuất hành đạp xe ra tượng đài. Đứng tới chập tối, thấy bán chẳng được mấy cái, thiên hạ thì ùn ùn kéo về phía chợ. Tôi đổi hướng đạp qua vườn hoa gần chợ.

Ở Phan Thiết lúc đó, giới bán bong bóng, sau khi thổi bóng lên, người ta lấy những mẫu giấy màu cắt sẵn, dán thêm vào bóng tạo ra dáng những con vật: Thỏ, chim, cá, rồng...

Tôi còn lạ lẫm, nghề yếu, chưa biết làm, nhưng tận dụng cái nghề vặt của mình: Vẽ. Tôi nhớ hồi nhỏ, Má tôi dẫn đi chơi Sở thú, đòi mua bong bóng, muốn vẽ gì trên quả bóng mình mua cứ nói, anh chàng bán, hoáy một tí ra hàng tá chuyện cổ tích cho mình. Nay tôi bắt chước, mình không biết dán thì mình vẽ! Hóa ra, bong bóng vẽ

của tôi lại là hàng độc quyền! Những mẫu ngựa của Từ Bi Hồng, rồng, chim đại bàng, cọp, sư tử... tôi đã quen tay khi vẽ sườn xe đạp, cứ thế tuôn ra trên những chiếc bóng đủ màu.

Ở hiện gặp lành (không biết tôi có "hiền" hay không?)

Bán được một lúc, hơi vắng khách, có một ông già bước tới hỏi: "Cậu mới ra bán lần đầu phải không?". "Dạ". "Qua thấy cách cậu cột bóng, con cóc... mà đoán" "???"

"Lúc trước Qua sống bằng nghề này mà".

Thế là ông già bày nghề cho tôi, từ cách cột bóng, cách làm khoen gắn dây, cách chọn con cóc, cách bơm bóng con thỏ ... Cột bóng không phải cột bằng dây thun như tôi mà sau khi bơm bóng căng, dùng ngón tay trở và ngón giữa kẹp chặt cuốn bóng, tay trái kéo phần đuôi quàng từ dưới lên trên qua ngón tay cái, lộn quả bóng, dùng ngón trở và ngón cái nắm lấy phần đuôi rút mạnh thành một cái gút, không tổn dây thun!

Khoen kềm sau khi đánh lại, để một đầu dài, một đầu ngắn. Đầu ngắn để dọc theo nan, còn đầu dài quấn quanh nan tre và đoạn kềm ngắn, lại không tổn dây thun. Nhưng ở đây, không phải là chuyện tổn dây thun mà cả cách buộc bóng và cột khoen phối hợp với nhau tạo quả bóng đẹp.

Sau khi cột bóng, lòn khúc đuôi qua khoen, kéo nhẹ một cái cho phần cuối quả bóng ôm thít vào khoen, còn mép đuôi thì cài vào sợi kềm ngắn dọc theo thân nan. Như

vậy quả bóng sẽ đứng vững trên khoen dù có bị gió thổi, còn cột thun bị đàn hồi, bóng rớt lên rớt xuống, ngoẻo đầu... Con cóc là dụng cụ bơm bằng cách đập. Cái tôi xài lúc đó là mượn con cóc cũ của thợ bạc. Con cóc chuyên dùng cho dân bong bóng, có thêm cái lưỡi gà. Do đó khi bơm, hơi không dội lại, đỡ tốn sức, lại nhanh.

Bơm bóng con thỏ thì nắm chặt, chừa bơm lỗ tai trước, xong tai tới đầu và sau cùng là thân.

Năm đầu tiên, thu hoạch không đáng kể nhưng biết thêm một nghề. Năm sau, tôi mạnh dạn mua bóng lớn 60 ly, bóng thỏ... đổi cóc, buộc khoen theo bài bản mới. Lại được anh em bán bóng chỉ cho một thị trường hấp dẫn đêm giao thừa: "Chùa Ông".

Chùa này của người Hoa thờ Quan Vân Trường, giao thừa người Hoa và người Việt tới thấp nhang, xin lộc rất đông.

Tết năm Mùi, giao thừa, tôi đứng bán bóng ở Chùa Ông. Đúng là đắt thật! Bơm không kịp nghỉ. Mặc dù đã chuẩn bị đặt thêm số lượng bóng lớn màu đỏ nhưng vẫn thiếu. Không sao hết đỏ thì có vàng, "đầu năm mua vàng đề...ê..". Hết vàng còn xanh thì sao? Không sao, cái miệng tôi nói liền liền: Xanh lá màu lộc non; xanh trời màu hy vọng. Đầu năm hái lộc, mua hy vọng không hợp lý sao? Thế là bán sạch, đỏ, vàng, lá, trời bán được tuốt.

Tan hội, gần 4 giờ sáng mừng một tết, AE bán bóng cùng nhau kéo ra quán uống café. Tôi uống xong vội đập xe về nhà, ngang qua nhà thờ, ghé vào, còn 2 cái bóng 60 ly màu lộc non, tôi để dành, bơm lên, chạy

ngõ sau, cắm lên bức tường bàn thờ; lúc đó đã bắt đầu xướng kinh.

Sáng mừng một, bán tiếp.

Năm tết con Khi, tôi cứ thế mà làm, thu hoạch được lắm, một vốn bốn lời!!! Năm đó, mừng một tôi vào vườn bông bán bóng. Rảo quanh các điểm chụp hình, nhá bóng trước mặt sắp nhỏ, chúng nó đòi, cha mẹ mua, không thì nó khóc méo hình?! Có người cương quyết không mua, đuổi đi, tôi chơi chiêu này: Cho mượn chứ không bán?!

Tôi nói rất lịch sự với cha mẹ chúng: "Cho cháu mượn để chụp hình cho đẹp chứ tôi không bán đâu". Nghe bùi tai, đồng ý. Chụp xong, tôi tới lấy lại bóng, đi thẳng, con bé khóc ré lên, cha mẹ chúng lật đật chạy theo, lần này bán chứ không cho mượn! ha ha ha!!!

Còn nhiều kỷ niệm muốn kể nhưng phải dọt rồi "Năm hết tết tới" mà lỵ?!

